

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 19. martā*

Apelācija — Valsts atbalsts — Finanšu pasākumi par labu France Télécom — Akcionāra avansa projekts — Francijas valdības locekļa publiski paziņojumi — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu un nav uzdots to atgūt — Valsts atbalsta jēdziens — Ekonomiskās priekšrocības jēdziens — Valsts līdzekļu iesaistīšanas jēdziens

Apvienotās lietas C-399/10 P un C-401/10 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, kas iesniegtas attiecīgi 2010. gada 4. un 3. augustā,

Bouygues SA, Parīze (Francija),

Bouygues Télécom SA, Buloņa-Bijankūra [*Boulogne-Billancourt*] (Francija), ko pārstāv *C. Baldon*, *J. Blouet-Gaillard*, *J. Vogel*, *F. Sureau* un *D. Theophile*, *avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. Giolito*, *D. Grespan* un *S. Thomas*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *J. Gstalter*, pārstāvji,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji, kuriem palīdz *U. Soltész*, *Rechtsanwalt*,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

France Télécom SA, Parīze, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Hautbourg*, *S. Quesson* un *L. Olza Moreno*, *avocats*, vēlāk – *S. Hautbourg* un *S. Quesson*, *avocats*,

* Tiesvedības valoda – franču.

Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom), Parīze,

prasītāji pirmajā instancē,

un

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. Giolito*, *D. Grespan* un *S. Thomas*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *J. Gstalter*, pārstāvji,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji, kuriem palīdz *U. Soltész*, *Rechtsanwalt*,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

Bouygues SA, Parīze,

Bouygues Télécom SA, Buloņa-Bijankūra [*Boulogne-Billancourt*], ko pārstāv *C. Baldon*, *J. Blouet-Gaillard*, *J. Vogel*, *F. Sureau* un *D. Theophile*, *avocats*,

France Télécom SA, Parīze, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Hautbourg*, *S. Quesson* un *L. Olza Moreno*, *avocats*, vēlāk – *S. Hautbourg* un *S. Quesson*, *avocats*,

Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom), Parīze,

prasītājas pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *V. Skouris* [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks *K. Lēnartss* [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji *A. Ticano* [*A. Tizzano*], *M. Ilešičs* [*M. Ilesič*], *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*], tiesneši *U. Lehmuss* [*U. Lohmus*], *E. Levits*, *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*] (referents), *Ž. Ž. Kāzels* [*J.-J. Kassel*] un *M. Safjans* [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāts *P. Mengoci* [*P. Mengozzi*],

sekretāre *A. Impellicēri* [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 13. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2012. gada 28. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savām apelācijas sūdzībām *Bouygues SA* un *Bouygues Télécom SA* (turpmāk tekstā kopā – “sabiedrības *Bouygues*”), no vienas puses, kā arī Eiropas Komisija, no otras puses, lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 21. maija spriedumu apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04 Francija u.c./Komisija (Krājums, II-2099. lpp.; turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā, pirmkārt, atceļ Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmumu 2006/621/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko piešķirusi Francija par labu *France Télécom* (OV 2006, L 257, 11. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), un, otrkārt, nospriež, ka nav jālemj par prasībām atcelt minētā lēmuma 2. pantu.

Tiesvedības priekšvēsture

Lietas vispārīgie apstākļi

- 2 *France Télécom SA* (turpmāk tekstā – “*FT*”), kas ir telekomunikāciju tīklu un pakalpojumu operators un piegādātājs, ir dibināta 1991. gadā kā publisko tiesību juridiskā persona un kopš 1996. gada 31. decembra tai ir akciju sabiedrības statuss. Kopš 1997. gada oktobra *FT* tiek kotēta biržā. 2002. gadā Francijas valstij piederēja 56,45 % *FT* kapitāla, pārējo kapitālu savā starpā dalīja privātpersonas (32,25 %), paškontrole (8,26 %) un uzņēmuma darbinieki (3,04 %).
- 3 2002. gada pirmajā ceturksnī *FT* publicēja savus pārskatus par 2001. gadu, kuros uzrādīja EUR 63,5 miljardu neto parādu un EUR 8,3 miljardu zaudējumus.
- 4 Laikposmā no 2002. gada marta līdz jūnijam kredītreitinga aģentūras *Moody's* un *Standard & Poor's* (turpmāk tekstā – “*S & P*”) pazemināja *FT* kredītreitingu un arī samazināja tā perspektīvu uz negatīvu. It īpaši 2002. gada 24. jūnijā *Moody's* samazināja *FT* īstermiņa un ilgtermiņa parādsaistību reitingu līdz pēdējai kredītreitinga “investīcijām droša līmeņa” (“investment grade”) pakāpei. Vienlaikus būtiski pazeminājās *FT* akciju cena.
- 5 Attiecībā uz *FT* finansiālo situāciju Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministrs intervijā, kas publicēta 2002. gada 12. jūlija dienas laikrakstā *Les Échos*, būtībā paziņoja (turpmāk tekstā – “2002. gada 12. jūlija paziņojums”), ka, ja *FT* rastos finansējuma problēmas, Francijas valsts pieņemtu nepieciešamos lēmumus, lai tās tiktu atrisinātas.
- 6 Šajā pašā dienā *S & P* pazemināja *FT* ilgtermiņa parādsaistību reitingu līdz pēdējai investīcijām droša līmeņa pakāpei, norādot, ka šis līmenis tika saglabāts vienīgi Francijas valsts sniegto norāžu dēļ attiecībā uz *FT*.
- 7 Francijas iestādes 2002. gada 12. septembrī paziņoja, ka tās ir pieņēmušas *FT* izpilddirektora demisiju.
- 8 2002. gada 13. septembrī *FT* publicēja savus pusgada pārskatus, kuri apstiprināja, ka 2002. gada 30. jūnijā *FT* konsolidētais pašu kapitāls bija negatīvs EUR 440 miljonu apmērā un ka tās neto parāds sasniedza EUR 69,69 miljardus, no kuriem EUR 48,9 miljardus veidoja parāda vērtspapīri, kuru samaksas termiņš beidzās laikposmā no 2003. līdz 2005. gadam.
- 9 2002. gada 13. septembra paziņojumā presei par *FT* finansiālo situāciju Francijas iestādes būtībā paziņoja, ka Francijas valsts dos ieguldījumu *FT* pašu kapitāla palielināšanā un, ja tas būs nepieciešams, īstenos pasākumus, kas ļaus *FT* izvairīties no jebkādam finansējuma problēmām.
- 10 Šajā pašā dienā aģentūra *Moody's* izmainīja *FT* parāda perspektīvu no negatīvas uz stabilu saistībā ar Francijas valsts apstiprinājumu par tās apņemšanos atbalstīt *FT*.

- 11 2002. gada 2. oktobrī tika iecelts jaunais *FT* izpilddirektors. Ar paziņojumu presei, ar kuru tika paziņota šī iecelšana, būtībā tika apstiprināta šī sprieduma 9. punktā minētajā 2002. gada 13. septembra paziņojumā presei ietvertā informācija.
- 12 *FT* valdes 2002. gada 4. decembra sanāksmes laikā jaunā *FT* vadība iepazīstināja ar rīcības plānu “Ambition France Télécom 2005” (turpmāk tekstā – “plāns *Ambition 2005*”), kura mērķis galvenokārt bija no jauna līdzsvarot *FT* bilanci, palielinot pašu kapitālu līdz EUR 15 miljardiem.
- 13 Iepazīstināšana ar plānu *Ambition 2005* notika vienlaicīgi ar ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2002. gada 4. decembra paziņojumu presei (turpmāk tekstā – “2002. gada 4. decembra paziņojums”), saskaņā ar kuru:
- “Ekonomikas [...] ministrs apstiprina [Francijas] valsts atbalstu rīcības plānam, ko [*FT*] valde apstiprinājusi [2002. gada] 4. decembrī. 1) Grupa [*FT*] veido viendabīgu rūpniecisku kompleksu, kura paveiktais ir ievēribas ciniņš. Tomēr [*FT*] šodien ir jāstāpjas ar nesabalansētu finansiālo struktūru, ar nepietiekamu pašu kapitālu un ar nepieciešamību veikt refinansējumu vidējā termiņā. Šīs situācijas iemesls ir iepriekš neveiksmīgās investīcijas, kas bija slikti ieguldītas un veiktas pēc visaugstākajiem biržas kursiem un, plašāk ņemot, mainoties tirgiem. [*FT*] neiespējamība finansēt savu attīstību citādi kā tikai ar parādiem [...] vēl saasināja šo situāciju. 2) [Francijas] valsts, vairākuma akcionāre, pieprasīja jaunajiem vadītājiem [jaunajai vadībai], lai viņi [tā] atjauno [*FT*] finansiālo līdzsvaru, tajā pašā laikā saglabājot grupas integritāti [...]. 3) Ņemot vērā vadītāju [vadības] izstrādāto rīcības plānu un investīciju atgūšanas perspektīvas, [Francijas] valsts piedalīsies pašu kapitāla palielināšanā par EUR 15 miljardiem proporcionāli savām kapitāla daļām jeb ar investīciju EUR 9 miljardu apmērā. [Francijas] valsts kā akcionāre tādējādi uzskata, ka rīkojas kā saprātīgs investors. [*FT*] būs jādefinē nosacījumi un precīzi termiņi pašu kapitāla palielināšanai. [Francijas] valdība vēlas, lai šī operācija norisinās, ļoti nopietni ņemot vērā [*FT*] individuālo akcionāru un akcionāru darbinieku situāciju. Lai dotu [*FT*] iespēju uzsākt tirgus darījumu visizdevīgākajā brīdī, [Francijas] valsts ir gatava pasteidzināt savu līdzdalību pašu kapitāla palielināšanā, izdarot īslaicīgu akcionāra avansu, kas tiks nodots [*FT*] rīcībā un atmaksāts pēc tirgus nosacījumiem. 4) [Naftas izpētes un ieguves uzņēmumam (*ERAP*) (turpmāk tekstā – “*ERAP*)”], valsts rūpniecības un tirdzniecības uzņēmumam, tiks nodota visa [Francijas] valsts līdzdalība [*FT*]. Tas uzņemsies parādus finanšu tirgos, lai finansētu valsts daļu [*FT*] pašu kapitāla palielināšanā.”
- 14 *FT* 2002. gada 11. un 12. decembrī veica divas secīgas obligāciju emisijas par kopējo summu EUR 2,9 miljardu apmērā.
- 15 2002. gada 17. decembrī *S & P* precizēja, ka kopš 2002. gada jūlija Francijas valsts atbalsts bija bijis viens no būtiskākajiem faktoriem *FT* kredītreitinga saglabāšanai investīcijām drošā līmenī un ka tās paziņojums par akcionāra avansu un apņemšanos proporcionāli savai līdzdalībai atbalstīt rekapitalizācijas operāciju par EUR 15 miljardiem bija apstiprinājis šo atbalstu.
- 16 2002. gada 20. decembrī *ERAP* nosūtīja *FT* parafētu un parakstītu akcionāra avansa līguma projektu (turpmāk tekstā – “akcionāra avansa piedāvājums”). *FT* neparakstīja šo līguma projektu, un akcionāra avansa piedāvājums tā arī netika īstenots.
- 17 *FT* 2003. gada 15. janvārī paņēma aizņēmumu, emitējot obligācijas par kopējo summu EUR 5,5 miljardu apmērā. Šie obligāciju aizņēmumi netika nodrošināti ar valsts nodrošinājumu vai galvojumu. *FT* 2003. gada 10. februārī pagarināja daļu no sindicētā kredīta, kura atmaksas termiņš tuvojās beigām, EUR 15 miljardu apmērā.
- 18 Pašu kapitāla palielināšanas operācija, kas bija paredzēta plānā *Ambition 2005*, tika uzsākta 2003. gada 4. martā. *FT* 2003. gada 24. martā palielināja kapitālu par EUR 15 miljardiem. Francijas valsts piedalījās šajā operācijā ar EUR 9 miljardiem proporcionāli savai kapitāla daļai *FT*. Šī operācija tika noslēgta 2003. gada 11. aprīlī.

- 19 *FT* noslēdza 2002. finanšu gadu ar apmēram EUR 21 miljardu lielu zaudējumu un ar gandrīz EUR 68 miljardus lielu neto finanšu parādu. *FT* 2003. gada 5. martā publicētie 2002. finanšu gada pārskati parādīja apgrozījuma pieaugumu par 8,4 %, peļņas, neskaitot procentus, nodokļu nomaksu, nolietojumu un amortizāciju, pieaugumu par 21,1 % un peļņas, neskaitot procentus un nodokļu nomaksu, pieaugumu par 30,9 %. Francijas valstij 2003. gada 14. aprīlī piederēja 58,9 % no *FT* kapitāla, no kuriem 28,6 % – ar *ERAP* starpniecību.

Administratīvais process un apstrīdētais lēmums

- 20 Francijas Republika 2002. gada 4. decembrī informēja Komisiju par finanšu pasākumiem, kas paredzēti plānā *Ambition 2005*, tai skaitā par akcionāra avansa piedāvājumu.
- 21 Sabiedrības *Bouygues*, divas saskaņā ar Francijas tiesībām dibinātas sabiedrības, tostarp *Bouygues Télécom SA*, kas darbojas Francijas mobilās telefonijas tirgū, 2003. gada 22. janvārī vērsās Komisijā ar sūdzību tostarp par diviem valsts atbalstiem, kurus Francijas valsts esot piešķirusi *FT*, pirmkārt, Francijas iestādēm kopš 2002. gada jūlija izsakot publiskos paziņojumus par labu *FT* (turpmāk tekstā – “paziņojumi kopš 2002. gada jūlija”) un, otrkārt, 2002. gada 4. decembrī paziņojot par akcionāra avansa piedāvājumu EUR 9 miljardu apmērā.
- 22 2003. gada 12. martā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 57, 5. lpp.) tika publicēts Komisijas lēmums par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu tostarp attiecībā uz finanšu pasākumiem, ko ieviesa Francijas valsts *FT* atbalstam (turpmāk tekstā – “lēmums uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru”).
- 23 2004. gada 3. augustā Komisija Francijas iestādēm paziņoja apstrīdēto lēmumu. Šī lēmuma 1. pantā ir paredzēts, ka “akcionāra avanss, ko [Francijas Republika] piešķirusi [*FT*] 2002. gada decembrī kredītlīnijas par EUR 9 miljardiem veidā, uzlūkots [paziņojumu kopš 2002. gada jūlija] kontekstā, ir valsts finansiāls atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu”. Atbilstoši šī lēmuma 2. pantam “1. pantā minētajam finansiālajam atbalstam nav jātiek atmaksātam [minētais atbalsts nav jāatgūst]”.
- 24 Minētā lēmuma preambulas 17.–26. apsvērumā Komisija konstatēja, ka kopš 2002. gada jūnija *FT* finansiālo situāciju raksturoja smagas strukturālas problēmas un tās bilance bija nelīdzsvarota. No tā paša lēmuma preambulas 37. apsvēruma izriet, ka 2002. gada 12. jūlija paziņojuma datumā kredītreitinga aģentūras *S & P* un *Moody's* bija gatavas pazemināt *FT* parāda kredītreitingu līdz spekulatīvās obligācijas (“junk bond”) limenim.
- 25 Apstrīdētā lēmuma preambulas 39. apsvērumā Komisija tāpat norādīja, ka 2002. gada jūlijā *FT* ir iestājusies uzticamības krīze, kas draudēja kavēt paredzēto refinansēšanu, kā arī radīt 2003. gadā riskus saistībā ar *FT* likviditāti. Tā tostarp šī lēmuma preambulas 212. un 222. apsvērumā precizēja, ka saistībā ar Francijas iestāžu 2002. gada 13. septembra un 2. oktobra paziņojumiem presei kredītreitinga aģentūras *Moody's* un *S & P* izmainīja savu vērtējumu attiecībā uz *FT* parāda pārvaldīšanu un apstiprināja tirgus uzticības palielināšanos.
- 26 Apstrīdētā lēmuma preambulas 185.–187. apsvērumā Komisija konstatēja, ka pirms 2002. gada decembrī veiktajiem pasākumiem, par kuriem izdarīts paziņojums, jau bija izdarīti tostarp paziņojumi kopš 2002. gada jūlija, un uzskatīja, ka šiem paziņojumiem bija ietekme uz to, kāda bija *FT* situācijas uztvere no tirgus un tirgus dalībnieku puses 2002. gada decembrī. Tā secināja, ka minētos paziņojumus un paziņotos pasākumus līdz ar to ir iespējams izvērtēt kā kopumu.

- 27 Minētā lēmuma preambulas 188., 189. un 203.–219. apsvērumā šī iestāde norādīja, ka tās ieskatā 2002. gada 12. jūlija paziņojumam noteikti ir bijusi ietekme uz tirgiem un ka tas *FT* piešķir ekonomisku priekšrocību. Tomēr pēc vairāku juridisku argumentu analīzes tā secināja, ka tās rīcībā nav pietiekamas informācijas, kas tai ļautu pierādīt, ka šis paziņojums vismaz potenciāli varēja iesaistīt valsts līdzekļus.
- 28 Savukārt apstrīdētā lēmuma preambulas 194.–196. apsvērumā Komisija norādīja, ka avansa akcionāra piedāvājums radīja priekšrocību par labu *FT* un potenciāli iesaistīja valsts līdzekļus. Proti, pirmkārt, šis piedāvājums ļāva palielināt tai savus finansējuma līdzekļus un dot tirgum drošību attiecībā uz tās spēju ievērot maksājuma termiņus. Otrkārt, paziņojot par akcionāra avansa piešķiršanu vienlaikus ar šīs piešķiršanas priekšnosacījumu īstenošanu, radot tirgū iespaidu, ka šis avanss jau tiešām bija piešķirts, un, visbeidzot, nosūtot akcionāra avansa piedāvājumu, tika radītas potenciālas papildu izmaksas valsts līdzekļiem.
- 29 Minētā lēmuma preambulas 197.–201. apsvērumā Komisija arī norādīja, ka konkurētspējīgā telekomunikāciju sektorā tādas priekšrocības, kādas guva *FT*, rada vai draud radīt īpaši jutamus konkurences izkropļojumus un var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 30 Apstrīdētā lēmuma preambulas 203.–256. apsvērumā Komisija norādīja, ka, ņemot vērā tostarp paziņojumu kopš 2002. gada jūlija ietekmi uz tirgu, paziņotie pasākumi neatbilst ne saprātīga privātā investora tirgus ekonomikā kritērijiem, ne atbalsta grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai kritērijiem. Līdz ar to tā secināja, ka konkrētie pasākumi ir uzskatāmi par valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.
- 31 Tomēr, uzskatot, ka šī atbalsta ietekmi nevarēja precīzi novērtēt un ka minētā atbalsta elementu, izņemot akcionāra avansa piedāvājumu, visaptverošs vērtējums saistībā ar to saderību ar noteikumiem valsts atbalsta jomā ir ticis sniegts pirmo reizi, Komisija minētā lēmuma preambulas 257.–264. apsvērumā norādīja, ka tiesību uz aizstāvību un tiesiskās palāvēības aizsardzības principa ievērošana nepieļauj atbalsta atgūšanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 32 Ar Vispārējā tiesā celtajām prasībām Francijas Republika, *FT* un sabiedrības *Bouygues* lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu un *Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications* [Francijas telekomunikāciju tīklu un pakalpojumu operatoru asociācija] (*AFORS Télécom*) lūdza daļēji atcelt šo lēmumu.
- 33 Savas prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu pamatošanai Francijas Republika un *FT* tostarp izvirzīja otro pamatu par kļūdām tiesību piemērošanā, piemērojot valsts atbalsta jēdzienu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē paziņotajiem pasākumiem, un trešo pamatu – acīmredzamām kļūdām paziņojumu kopš 2002. gada jūlija satura un/vai apgalvotās to ietekmes vērtējumā.
- 34 Pamatojot savu prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl Komisija esot atteikusies kvalificēt paziņojumus kopš 2002. gada jūlija, skatītus atsevišķi vai kopā, par valsts atbalstu, sabiedrības *Bouygues* izvirzīja pirmo pamatu par EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu un otro pamatu par pretrunīgu un nepietiekamu pamatojumu pretēji EKL 253. pantam.
- 35 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa minētos pamatus, ciktāl tie attiecas uz valsts atbalsta jēdzienu, izskatīja kopā.
- 36 Minētā sprieduma 126.–133. punktā Vispārējā tiesa tostarp noraidīja Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru sabiedrības *Bouygues* prasība atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā Komisija paziņojumus kopš 2002. gada jūlija ir atteikusies kvalificēt par valsts atbalstu, esot nepieņemama

intereses celt prasību neesamības dēļ, jo šis sabiedrības apstrīdot vienīgi apstrīdētā lēmuma pamatojumu un tās nevarot gūt papildu labumu, ja tiktu konstatēts, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija arī ir uzskatāmi par valsts atbalstu.

- 37 Attiecībā uz jautājuma būtību Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 215. punktā norādīja, ka, lai pasākumu varētu kvalificēt par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, tostarp ir nepieciešams, lai tas ietver priekšrocību, kura var izpausties dažādos veidos un tieši vai netieši izriet no valsts līdzekļiem.
- 38 Minētā sprieduma 262. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka pastāv prasība par saikni starp identificēto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu un ka minētajai priekšrocībai ir jābūt cieši saistītai ar atbilstošajām izmaksām, kas ir jāsedz no valsts budžeta, vai ar pietiekami konkrēta ekonomiska riska radīšanu šim budžetam, pamatojoties uz juridiski saistošiem pienākumiem, kurus ir uzņēmusies valsts.
- 39 Pārsūdzētā sprieduma 231. punktā Vispārējā tiesa definēja priekšrocības jēdzienu kā tādu, kas nozīmē, ka valsts iejaukšanās rezultātā ir jāuzlabojas priekšrocības saņēmēja ekonomiskajai un/vai finansiālajai situācijai.
- 40 Konkrētajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 259. punktā nosprieda, ka Komisija ir pierādījusi, ka, kopumā ņemot, ar paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija, tostarp ar 2002. gada 4. decembra paziņojumu, *FT* tika piešķirta priekšrocība EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.
- 41 Savukārt minētā sprieduma 257. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka Komisija nav pierādījusi no akcionāra avansa piedāvājuma, kura nosūtīšana 2002. gada 20. decembrī nebija publiskota, izrietošas papildu un atsevišķas priekšrocības esamību, ņemot vērā, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija, it īpaši 2002. gada 4. decembra paziņojums, *FT* radīja iespēju refinansēt savus parādus EUR 9 miljardu apmērā apstākļos, kuri tobrīd valdīja obligāciju tirgū.
- 42 Turpinot Vispārējā tiesa pievērsās jautājumam par to, vai Komisijas identificētā priekšrocība izrietēja no valsts līdzekļiem.
- 43 Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 269.–289. punktā Vispārējā tiesa tostarp norādīja, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija nevar tikt pielīdzināti garantijai vai interpretēti kā tādi, kas pakļauj Francijas valsts līdzekļus valsts līdzekļu nodošanas riskam, un noraidīja sabiedrību *Bouygues* prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā Komisija esot atteikusies paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu.
- 44 Attiecībā uz 2002. gada 4. decembra paziņojumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 293. punktā norādīja, ka ne Komisija, ne sabiedrības *Bouygues* neapgalvoja, ka šis paziņojums ietvēra pietiekami precīzas, noteiktas un beznosacījuma saistības, kas ļautu secināt par valsts līdzekļu nodošanas faktu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 294.–298. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka Komisija nav pierādījusi, ka 2002. gada 4. decembra paziņojums ietvertu valsts līdzekļu nodošanu.
- 45 Attiecībā uz akcionāra avansa piedāvājumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 299. punktā norādīja, ka, ciktāl Komisija nav pietiekami pierādījusi no tā izrietošās priekšrocības esamību, Vispārējai tiesai *a fortiori* nav iespējams secināt ar šo priekšrocību saistītu valsts līdzekļu nodošanas faktu.
- 46 Turpinot pārsūdzētā sprieduma 302.–309. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja, vai Komisija, pamatojoties uz paziņojumu kopš 2002. gada jūlija, tos aplūkojot kopsakarā ar 2002. gada 4. decembra paziņojumu un akcionāra avansa piedāvājumu, visaptverošu novērtējumu, tomēr varēja secināt no valsts līdzekļiem izrietošās ekonomiskas priekšrocības esamību.

- 47 Šajā ziņā, pirmkārt, tā pārsūdzētā sprieduma 304. punktā uzskatīja, ka, tā kā paziņojumos kopš 2002. gada jūlija nebija paredzēts konkrēts finansiāls atbalsts līdzīgi tam, kas tika konkretizēts 2002. gada decembrī, 2002. gada 4. decembra paziņojums veidoja būtisku pārrāvumu notikumu, kā rezultātā notika *FT* refinansēšana, secībā.
- 48 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 309. punktā nosprieda, ka, kaut arī bija pieļaujams, ka Komisija ņem vērā visus notikumus, kas norisinājās pirms 2002. gada 4. decembra paziņojuma, lai konstatētu priekšrocību, kas radās no finanšu tirgu uzticības atgūšanas un *FT* refinansēšanas nosacījumu uzlabošanās, šī priekšrocība “nenozīmēja [...] valsts budžeta atbilstošu samazināšanu vai pietiekami konkrētu ekonomisku risku attiecībā uz izmaksām, kādas jāsedz no šī budžeta. It īpaši jānorāda, ka šī priekšrocība atšķiras no tās, ko var sniegt [...] akcionāra avansa [piedāvājums] un kas netika pietiekami pierādīta apstrīdētajā lēmumā.”
- 49 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 310. punktā secināja, ka Komisija ir nepareizi piemērojusi valsts atbalsta jēdzienu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, uzskatot, ka akcionāra avansa piedāvājums, skatīts paziņojumu kopš 2002. gada jūlija kontekstā, ietvēra priekšrocības piešķiršanu *FT*, kas izrietēja no valsts līdzekļu nodošanas, un atcēla apstrīdētā lēmuma 1. pantu.

Tiesvedība Tiesā

- 50 Ar dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 20. decembrī, Vācijas Federatīvā Republika lūdza atļaut iestāties lietās C-399/10 P un C-401/10 P Francijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 51 Ar 2011. gada 28. februāra rīkojumiem Tiesas priekšsēdētājs Vācijas Federatīvajai Republikai atļāva iestāties lietās C-399/10 P un C-401/10 P.
- 52 Ar 2011. gada 8. septembra rīkojumu viņš apvienoja abas šīs lietas mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 53 Sabiedrības *Bouygues* lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - lemt par lietas būtību un atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā paziņojumi kopš 2002. gada jūlija nav kvalificēti par valsts atbalstu, un šī lēmuma 2. pantu daļā, kurā Francijas Republikai nav uzdots atgūt konstatēto atbalstu no *FT*;
 - pakārtoti gadījumā, ja tā uzskatītu, ka strīds nav izskatāmā stāvoklī, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā un
 - piespriest Komisijai, *FT*, Francijas Republikai un Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 54 Komisija lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā ar to atcelts apstrīdētā lēmuma 1. pants un piespriests Komisijai segt savus un atlīdzināt Francijas Republikai un *FT* radušos tiesāšanās izdevumus;
 - nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un

— atlikt jautājuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

55 *FT* lūdz Tiesu:

- noraidīt apelācijas sūdzības;
- ja tas netiek izdarīts, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- gadījumā, ja tā atceltu pārsūdzēto spriedumu, nenododot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, pilnīgi vai daļēji apmierināt tās prasījumus pirmajā instancē un
- piespriest sabiedrībām *Bouygues* un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

56 Francijas Republika lūdz Tiesu:

- noraidīt apelācijas sūdzības;
- ja tas netiek izdarīts, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- gadījumā, ja Tiesa atteiktos nosūtīt lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, pilnīgi vai daļēji apmierināt tās prasījumus pirmajā instancē un
- piespriest sabiedrībām *Bouygues* un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

57 Vācijas Federatīvā Republika iestājas lietā Francijas Republikas prasījumu atbalstam un lūdz Tiesu piespriest sabiedrībām *Bouygues* un Komisijai tostarp atlīdzināt tai radušos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzībām

58 Sabiedrības *Bouygues* savas apelācijas sūdzības pamatojumam izvirza divus pamatus.

59 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sabiedrības *Bouygues* Vispārējā tiesā, pirmkārt, cēla prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā Komisija esot atteikusies paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu, un šī lēmuma 2. pantu (lieta T-450/04), kā arī, otrkārt, saistībā ar *FT* celto prasību atcelt šo pašu lēmumu (lieta T-444/04) iestājas lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

60 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa vispirms atzina sabiedrību *Bouygues* prasību atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā Komisija esot atteikusies paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu, par pieņemamu, bet nepamatotu (lieta T-450/04), pēc tam atzina par nepieņemamu un pamatotu *FT* prasību pilnībā atcelt minētā lēmuma 1. pantu (lieta T-444/04) un visbeidzot nosprieda, ka šajos apstākļos tostarp par sabiedrību *Bouygues* prasību atcelt šī paša lēmuma 2. pantu vairs nav jālemj.

61 Tādējādi pirmais sabiedrību *Bouygues* apelācijas sūdzības pamats attiecas uz Vispārējās tiesas vērtējumu lietā T-450/04 un ir saistīts ar kļūdām, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, noraidot to argumentāciju, kas vērsta uz to, lai pierādītu, ka Komisija bija pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, nekvalificējot paziņojumus kopš 2002. gada jūlija par valsts atbalstu.

62 Otrais pamats attiecas uz Vispārējās tiesas vērtējumu lietā T-444/04 un ir saistīts ar kļūdām tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, atceļot apstrīdēto lēmumu daļā, kurā 2002. gada 4. decembra paziņojums kopā ar akcionāra avansa piedāvājumu tika kvalificēti par valsts atbalstu. Šis pamats iedalās divās daļās, pirmā no kurām ir saistīta ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz

nepieciešamo saikni starp piešķirto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu, savukārt otrā – ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar jautājumu, vai akcionāra avansa piedāvājums radīja priekšrocību par labu FT.

- 63 Komisija izvirza trīs pamatus savas apelācijas sūdzības pamatošanai, no kuriem pirmais ir saistīts ar pretrunīgu pārsūdzētā sprieduma pamatojumu.
- 64 Otrais pamats ir saistīts ar kļūdām tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, atceļot apstrīdēto lēmumu daļā, kurā tā 2002. gada 4. decembra paziņojumu un akcionāra avansa piedāvājumu, skatītus kopā, kvalificē par valsts atbalstu. Šis pamats iedalās četrās daļās, no kurām pirmā ir saistīta ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz nepieciešamo saikni starp piešķirto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu, otrā daļa attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz valsts līdzekļu iesaistīšanu ar 2002. gada 4. decembra paziņojumu un akcionāra avansa piedāvājumu, tos aplūkojot kopumā, trešā daļa ir saistīta ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz priekšrocības par labu FT izvērtēšanu, kas izriet no tā, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā Komisijas veikto saprātīgā privātā investora kritērija piemērošanu, un ceturtdā daļa ir saistīta ar rīcības brīvības, kas ir Komisijai, tai veicot sarežģītu ekonomisku analīzi, neievērošanu.
- 65 Trešais pamats ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma kļūdainu interpretāciju un sagrozišanu.
- 66 Pirmkārt, ir jāizskata sabiedrību *Bouygues* pirmais pamats saistībā ar paziņojumu kopš 2002. gada jūlija kvalificēšanu par valsts atbalstu un, otrkārt, sabiedrību *Bouygues* otrā pamata pirmā daļa kopā ar Komisijas otrā pamata pirmo daļu attiecībā uz kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar 2002. gada 4. decembra paziņojuma un akcionāra avansa piedāvājuma, tos aplūkojot kopumā, kvalifikāciju par valsts atbalstu.

Par sabiedrību Bouygues pirmo pamatu saistībā ar paziņojumu kopš 2002. gada jūlija kvalifikāciju par valsts atbalstu

- 67 Pirmais sabiedrību *Bouygues* apelācijas sūdzības pamats ir par to, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārāk šauru valsts atbalsta jēdziena interpretāciju, Francijas tiesību sagrozišanu un kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, kad tā noraidīja to argumentāciju, kas bija vērsta uz to, lai pierādītu, ka Komisija bija pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsakoties paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu.
- 68 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sabiedrības *Bouygues* lietā T-450/04 tostarp lūdza atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl ar to ir netieši noraidīta gan to 2003. gada 22. janvārī Komisijā iesniegtajā sūdzībā, gan administratīvā procesā laikā izklāstītā argumentācija, saskaņā ar kuru paziņojumi kopš 2002. gada jūlija ir paši par sevi uzskatāmi par valsts atbalstu.
- 69 Šī sprieduma 36. un 43. punktā tika norādīts un no pārsūdzētā sprieduma 133. un 325. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir atzinusi šo prasību par pieņemamu, bet nepamatotu.
- 70 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka it īpaši no detalizētā attiecīgo pasākumu apraksta, kas sniegts lēmuma uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru preambulas 39.–57. apsvērumā, izriet, ka šis lēmums attiecas vienīgi uz paziņotajiem pasākumiem un ka līdz ar to Komisija ar minēto lēmumu nav aicinājusi ieinteresētās personas sniegt savus apsvērumus par to, vai paziņojumi kopš 2002. gada paši par sevi ir uzskatāmi par valsts atbalstu.
- 71 Saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 4. punktu, 6. panta 1. punktu un 13. panta 1. punktu šāds lēmums un šāds uzaicinājums ir nepieciešami, lai noteiktu administratīvā procesa priekšmetu un lai nodrošinātu to, ka Komisijai sniegtā informācija ir pēc iespējas pilnīgāka.

- 72 Tādējādi, tā kā Komisija nav pieņēmusi nevienu papildu lēmumu, kas paplašinātu tā administratīvā procesa priekšmetu, kura rezultātā ir pieņemts apstrīdētais lēmums, attiecībā uz jautājumu, vai paziņojumi kopš 2002. gada jūlija paši par sevi ir uzskatāmi par valsts atbalstu, no minētā izriet, ka šī iestāde nav turpinājusi izskatīt – ar lēmumu uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru – šo sūdzības, kuru tai 2003. gada 22. janvārī iesniegušas sabiedrības *Bouygues*, elementu.
- 73 Turpinot no apstrīdētā lēmuma preambulas 185. apsvēruma izriet, ka tā priekšmets attiecas uz akcionāra avansu, kas tika paziņots Komisijai, un ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija ņemti vērā tikai, ciktāl tiem objektīvi ir nozīme saistībā ar minētā avansa izvērtēšanu. Tādējādi Komisija ir izvērtējusi minētos paziņojumus tikai, ciktāl tie veido šī pēdējā pasākuma kontekstu.
- 74 Turklāt Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 188., 189., 218. un 219. apsvērumā norādīja, ka tās rīcībā nav pietiekamas informācijas, lai varētu pieņemt nostāju attiecībā uz jautājumu, vai minētie paziņojumi paši par sevi ir uzskatāmi par valsts atbalstu.
- 75 Visbeidzot no apstrīdētā lēmuma 1. panta izriet, ka Komisija vienīgi akcionāra avansu kvalificē par valsts atbalstu, kas nesaderīgs ar kopējo tirgu, un ka tā norāda uz paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija vienīgi kā uz konstatētā atbalsta kontekstu veidojošu elementu.
- 76 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā nav formulēta nostāja par sabiedrību *Bouygues* sūdzību daļā, kurā tās norādīja, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija paši par sevi veidojot valsts atbalstu.
- 77 No minētā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 128. un 131. punktā nospriežot, ka apstrīdētā lēmuma 1. pants ietver Komisijas atteikumu paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu. Proti, fakts, ka Komisija nebija pieņēmusi nostāju attiecībā uz šo paziņojumu kā kvalifikāciju par valsts atbalstu saistībā ar sabiedrību *Bouygues* iesniegto sūdzību, nevar pats par sevi tikt pielīdzināts lēmumam, ar kuru noraidīti šo sūdzības iesniedzēju prasījumi.
- 78 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir sniegusi vērtējumu par jautājumiem, attiecībā uz kuriem Komisija vēl nebija sniegusi viedokli, un ir sajaukusi dažādus administratīvā procesa un tiesvedības posmus, kas nav saderīgi ar pilnvaru sadalījuma starp Komisiju un Tiesu sistēmām un LESD paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kā arī pareizas tiesvedības prasībām (šajā ziņā skat. 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 20. punkts).
- 79 Līdz ar to pirmais apelācijas sūdzības pamats, kurš norāda uz kļūdām tiesību piemērošanā, kuras Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, izvērtējot apgalvotā Komisijas atteikuma paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu tiesiskumu, nav iedarbīgs.

Par sabiedrību Bouygues otrā pamata pirmo daļu un Komisijas otrā pamata pirmo daļu saistībā ar kļūdām tiesību piemērošanā attiecībā uz 2002. gada 4. decembra paziņojuma un akcionāru avansa piedāvājuma, tos aplūkojot kopumā, kvalifikāciju par valsts atbalstiem

Lietas dalībnieku argumenti

- 80 Pirmkārt, sabiedrības *Bouygues* un Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa kļūdiņās, pieprasot, ka valsts atbalsta esamības konstatēšanas mērķiem ir nepieciešama saistība, cieša saikne, līdzvērtīgums un atbilstība starp identificēto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu. Proti, no judikatūras izrietot, ka minētā saikne var būt netieša un ka šāds līdzvērtīgums vai atbilstība netiek prasīta.

- 81 Otrkārt, tās uzskata, ka veids, kādā Vispārējā tiesa izprot šo saikni, ir pretrunā principam, saskaņā ar kuru LESD 107. panta 1. punkts nevis nošķir valsts iejaukšanās pasākumus atkarībā no to cēloņiem vai mērķiem, bet gan definē tos pēc sekām. Sabiedrību *Bouygues* ieskatā gadījumā, ja pastāv pasākumu secība, kas iekļaujas vienā un tajā pašā iejaukšanās stratēģijā par labu uzņēmumam, kāda tā ir šajā lietā, saikne starp priekšrocību un valsts līdzekļu izmantošanu ir jāizvērtē visaptveroši, ņemot vērā valsts iejaukšanās vienotību un turpinātību.
- 82 Komisija precizē, ka savā starpā cieši saistīti pasākumi, kas, skatīti atsevišķi, var netikt pakļauti valsts atbalsta pārbaudei, lai gan tie rada būtisku konkurences izkropļojumu, ir jāizvērtē kopā. Tādējādi, Komisijas ieskatā, akcionāra avanss ir uzskatāms par valsts atbalstu, vērtējot to kontekstā, ko veido paziņojumi kopš 2002. gada jūlija.
- 83 *FT* un Francijas Republika vispirms apgalvo, ka valsts atbalsta jēdziens pieprasa pietiekami ciešas saiknes esamību starp uzņēmumam piešķirto priekšrocību un finansiālo slogu valstij. Tās norāda, ka saskaņā ar judikatūru finanšu izdevumiem, kas ietekmē uzņēmumu peļņu un izraisa valsts nodokļu ieņēmumu samazinājumu, nepiemīt šāda saikne, kamēr valsts atteikšanās no nodokļu ieņēmumiem, ko tā citkārt būtu saņēmusi, ietver šādu saikni, ja netieša priekšrocība tiek piešķirta noteiktiem uzņēmumiem.
- 84 Turklāt Francijas Republika uzskata, ka valsts līdzekļu iesaistīšanai ir jābūt priekšrocības izraisītājam, nevis sekām. Taču Komisija esot apgriezusi otrādi šo argumentāciju.
- 85 Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka šī lieta attiecas uz paziņojumu kopš 2002. gada jūlija “blakusparādībām”, kuras nevar izraisīt izmaksas, kādas jāsedz no valsts budžeta. Turklāt, ja priekšrocības, kas neizraisa izmaksas, kuras jāsedz no valsts budžeta, var radīt konkurences izkropļojumus, tas nenozīmē, ka šāds pasākums varētu būt pakļauts valsts atbalsta pārbaudei. Proti, valsts līdzekļu iesaistīšanas kritērija paplašināta interpretācija, ko atbalsta Komisija un sabiedrības *Bouygues*, pakļautu daudzus paziņojumus, tādus kā dalībvalstu paziņojumi 2008. gada finanšu krīzes laikā, pārbaudei par valsts atbalsta esamību.
- 86 Turpinājumā, *FT* un Francijas Republikas ieskatā, Vispārējā tiesa nav pieprasījusi, lai priekšrocība atbilstu valsts piešķirto līdzekļu summai. Tā esot pieprasījusi vienīgi saistību starp priekšrocību un finansiālām izmaksām no valsts budžeta tādējādi, ka priekšrocībai ir jāizriet no šādām izmaksām. Tā esot arī atzinusi, ka valsts līdzekļu iesaistīšana var rasties no pietiekami konkrēta ekonomiska izmaksu, kādas jāsedz no budžeta, riska, bet esot pamatoti centusies konstatēt juridiski saistošu pienākumu esamību.
- 87 Visbeidzot *FT* apgalvo, ka princips, saskaņā ar kuru LESD 107. panta 1. punkts definē valsts iejaukšanos atkarībā no tās sekām, neatbrīvo Komisiju no pienākuma precīzi identificēt priekšrocību, ko saņēmis uzņēmums, un izvērtēt, vai tā izriet no valsts līdzekļiem. Tādējādi Komisija, pamatojoties uz visaptverošu vērtējumu, paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija nevarētu piedēvēt ar citu un vēlāku pasākumu, proti, akcionāra avansa piedāvājuma nosūtīšanu, potenciāli iesaistītus valsts līdzekļus.
- 88 Turklāt Francijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 301.–310. punktā ir veikusi paziņojumu kopš 2002. gada jūlija un akcionāra avansa piedāvājuma visaptverošu analīzi, un uzskata, ka tā juridiski pamatoti ir secinājusi saiknes starp identificētajām priekšrocībām un valsts līdzekļu iesaistīšanu neesamību.

Tiesas vērtējums

- 89 Sabiedrības *Bouygues* un Komisija būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, pieprasot valsts atbalsta esamības konstatēšanai ciešu saikni starp priekšrocību, kas jāidentificē atsevišķi attiecībā uz 2002. gada 4. decembra paziņojumu un attiecībā uz akcionāra avansa piedāvājumu, no vienas puses, un valsts līdzekļu iesaistīšanu, kas ir līdzvērtīga un atbilst vienai vai otram no šādi identificētām priekšrocībām, no otras puses.
- 90 Šī sprieduma 40. un 41. punktā ir norādīts, ka Vispārējā tiesa nosprieda, ka priekšrocības piešķiršana *FT* ir pierādīta attiecībā uz 2002. gada 4. decembra paziņojumu, bet ka papildu un nodalāmas priekšrocības, kas izrietētu no akcionāra avansa piedāvājuma, esamība nav pierādīta.
- 91 Pārsūdzētā sprieduma 262. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka saskaņā ar judikatūru šādi identificētai priekšrocībai “ir jāizriet no valsts līdzekļu nodošanas” un ka šī “prasība par saikni starp identificēto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu principā nozīmē, ka minētā priekšrocība ir cieši saistīta ar atbilstošajām izmaksām, kas ir jāsedz no valsts budžeta, vai ar pietiekami konkrēta ekonomiska riska radīšanu šim budžetam, pamatojoties uz juridiski saistošiem pienākumiem, kurus ir uzņēmusies valsts”.
- 92 Pārsūdzētā sprieduma 293.–298. punktā Vispārējā tiesa veica individuālu 2002. gada 4. decembra paziņojuma pārbaudi. It īpaši minētā sprieduma 293.–295. punktā tā secināja, ka tai nav jāpārbauda, vai šis paziņojums ietvēra valsts līdzekļu nodošanu, jo ne Komisija, ne sabiedrības *Bouygues* nav izvirzījušas šādu argumentu vai iesniegušas atbilstošus un pārliecinošus argumentus šajā ziņā.
- 93 Pārsūdzētā sprieduma 296. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka “katrā ziņā valsts līdzekļu nodošana, kas izriet no [minētā] paziņojuma, varētu atbilst tikai tādai priekšrocībai, kas ir saistīta ar kredītlīnijas piešķiršanu EUR 9 miljardu apmērā, kura bija skaidri paredzēta šajā paziņojumā”, un ka “šī priekšrocība ir nodalāma no priekšrocības, kas izriet no paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija un kas ir minēta” apstrīdētajā lēmumā.
- 94 Pārsūdzētā sprieduma 297. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka “prasība par saikni starp identificēto priekšrocību un valsts līdzekļu nodošanu nozīmē, ka minētā priekšrocība atbilst ekvivalentām izmaksām no valsts budžeta [..]. Tomēr tā tas nav šajā gadījumā attiecībā uz saikni starp [..] priekšrocību, kas izriet no paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija [..], un apgalvoto valsts līdzekļu nodošanu, kas ietver kredītlīnijas piešķiršanu EUR 9 miljardu apmērā, kāda ir paredzēta 2002. gada 4. decembra paziņojumā”.
- 95 Attiecībā uz akcionāra avansa piedāvājumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 299. punktā uzskatīja, ka, ciktāl Komisija nebija pietiekami konstatējusi priekšrocību, kas no tā izriet, Vispārējai tiesai *a fortiori* nav iespējams secināt par valsts līdzekļu nodošanu saistībā ar šo priekšrocību.
- 96 Visbeidzot, ciktāl Komisija savu konstatējumu par valsts atbalsta esamību ir balstījusi uz paziņojumu kopš 2002. gada jūlija kopsakarā ar akcionāra avansa piedāvājumu visaptverošu pārbaudi, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 307. punktā nosprieda, ka Komisija nevar “atbrīvot sevi no pienākuma identificēt īpašu priekšrocību, kas ietver atbilstošo valsts līdzekļu nodošanu”, un minētā sprieduma 309. punktā nosprieda, ka, kaut arī bija pieļaujams, ka Komisija ņem vērā visus notikumus, kas norisinājās pirms 2002. gada 4. decembra paziņojuma, lai konstatētu priekšrocību, ko veido finanšu tirgus uzticības atgūšana un *FT* refinansēšanas nosacījumu uzlabošanās, šī priekšrocība “nenozīmēja valsts budžeta attiecīgu samazināšanu vai pietiekami konkrētu ekonomisku risku attiecībā uz izmaksām, kas jāsedz no šī budžeta. It īpaši jānorāda, ka šī priekšrocība atšķiras no tās, ko var sniegt akcionāra avansa [piedāvājums] un kas netika pietiekami pierādīta apstrīdētajā lēmumā”.

- 97 No minētā izriet, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisijai attiecībā uz katru valsts iejaukšanās pasākumu bija jāpārbauda atsevišķi, vai ar to no valsts līdzekļiem tika piešķirta īpaša priekšrocība. Turklāt tā norādīja, ka vienīgi valsts budžeta samazināšana vai pietiekami konkrēts ekonomisks risks attiecībā uz izmaksām, kuras sedzamas no valsts budžeta, kas būtu cieši saistīts ar šādi identificētu priekšrocību un atbilstu tai, atbilst nosacījumam attiecībā uz finansējumu no valsts līdzekļiem LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 98 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, ja vien Līgumi neparedz ko citu, ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 99 Līdz ar to vienīgi priekšrocības, ko tieši vai netieši piešķir no valsts līdzekļiem vai kas rada papildu izmaksas valstij, ir jāuzskata par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Proti, no šīs tiesību normas formulējuma un no procesuālajām normām, kas ieviestas ar LESD 108. pantu, izriet, ka priekšrocības, kas piešķirtas, izmantojot citus, nevis valsts līdzekļus, neietilpst konkrēto tiesību normu piemērošanas jomā (šajā ziņā skat. 1993. gada 17. marta spriedumu apvienotajās lietās C-72/91 un C-73/91 *Sloman Neptun, Recueil*, I-887. lpp., 19. punkts; 1998. gada 1. decembra spriedumu lietā C-200/97 *Ecotrade, Recueil*, I-7907. lpp., 35. punkts, kā arī 2001. gada 13. marta spriedumu lietā C-379/98 *PreussenElektra, Recueil*, I-2099. lpp., 58. punkts).
- 100 Tomēr ir svarīgi norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai vienam vai vairākiem uzņēmumiem piešķirto priekšrocību varētu uzskatīt par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, nav jānosaka visos gadījumos, ka ir notikusi valsts līdzekļu nodošana (šajā ziņā skat. 1994. gada 15. marta spriedumu lietā C-387/92 *Banco Exterior de España, Recueil*, I-877. lpp., 14. punkts; 1999. gada 19. maija spriedumu lietā C-6/97 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-2981. lpp., 16. punkts, un 2002. gada 16. maija spriedumu lietā C-482/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4397. lpp., 36. punkts).
- 101 Piemēram, tostarp par atbalstu tiek uzskatīti iejaukšanās pasākumi, kas dažādā veidā atvieglo to nastu, kura parasti gulstas uz uzņēmuma budžetu, un kam, kaut arī tie nav subsīdijas šī jēdziena šaurā izpratnē, tomēr ir tāds pats raksturs un ir tādas pašas sekas (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Banco Exterior de España*, 13. punkts; 1999. gada 17. jūnija spriedumu lietā C-75/97 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-3671. lpp., 23. punkts, un 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-156/98 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-6857. lpp., 25. punkts).
- 102 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 107. panta 1. punkts definē valsts iejaukšanās pasākumus atkarībā no to sekām (2012. gada 5. jūnija spriedums lietā C-124/10 P Komisija/EDF, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 103 Tā kā valsts iejaukšanās pasākumiem var būt dažādi veidi un tie ir jāizvērtē atbilstoši to sekām, nevar izslēgt, kā to pamatoti norāda sabiedrības *Bouygues* un Komisija, ka vairāki secīgi valsts iejaukšanās pasākumi LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas mērķiem būtu jāuzskata par vienu iejaukšanās pasākumu.
- 104 Tā tas it īpaši var būt gadījumā, ja starp secīgiem valsts iejaukšanās pasākumiem, ievērojot tostarp to hronoloģiju, mērķi un uzņēmuma stāvokli šis iejaukšanās laikā, ir tik cieša saikne, ka nav iespējams tos nodalīt (šajā ziņā skat. 1980. gada 24. aprīļa spriedumu lietā 72/79 Komisija/Itālija, *Recueil*, 1411. lpp., 24. punkts).
- 105 No minētā izriet, ka uzskatot, ka bija nepieciešams identificēt valsts budžeta samazinājumu vai pietiekamu konkrētu ekonomisku risku attiecībā uz izmaksām, kuras sedzamas no šī budžeta, kas būtu saistīts ar īpašu priekšrocību, kura izriet vai nu no 2002. gada 4. decembra paziņojuma, vai arī no akcionāra avansa piedāvājuma, un atbilstu šai priekšrocībai vai būtu tās atlīdzība, Vispārējā tiesa ir

pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo ir piemērojusi kritēriju, kas sākotnēji izslēdz, ka šie valsts iejaukšanās pasākumi atkarībā no to savstarpējās saiknes vai atkarībā no to sekām varētu tikt uzskatīti par vienu iejaukšanās pasākumu.

- 106 Turpinājumā ir svarīgi norādīt, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka valsts iejaukšanās pasākums, kas vienlaikus var uzņēmumiem, attiecībā uz kuriem tas piemērojams, radīt labvēlīgāku situāciju nekā citiem un radīt pietiekami konkrētu risku nākotnē izraisīt papildu izmaksas valstij, var būt tāds, kas jāfinansē no valsts līdzekļiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ecotrade*, 41. punkts).
- 107 It īpaši Tiesai bija izdevība precizēt, ka priekšrocības, kas piešķirtas valsts garantijas formā, var nozīmēt papildu izmaksas valstij (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ecotrade*, 43. punkts, un 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā *C-275/10 Residex Capital IV*, Krājums, I-13043. lpp., 39.–42. punkts).
- 108 Turklāt Tiesa jau nosprieda, ka, tā kā no ekonomikas viedokļa tirgus apstākļu modifikācija, kas noteiktiem uzņēmumiem rada netieši piešķirtu priekšrocību, izriet no tā, ka valsts pārvalde zaudē līdzekļus, pat autonoma investoru lēmuma iestarpināšana nevar novērst pastāvošo saikni starp minēto līdzekļu zaudējumu un priekšrocību, kuru gūst attiecīgie uzņēmumi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Vācija/Komisija*, 25.–28. punkts).
- 109 Līdz ar to, lai konstatētu valsts atbalsta esamību, Komisijai ir jākonstatē pietiekami cieša saikne starp saņēmējam piešķirto priekšrocību, no vienas puses, un valsts budžeta samazinājumu vai pat pietiekami konkrētu ekonomisku risku attiecībā uz izmaksām, kas jāsedz no šī budžeta, no otras puses (šajā ziņā skat. 2011. gada 8. septembra spriedumu lietā *C-279/08 P Komisija/Nīderlande*, Krājums, I-7671. lpp., 111. punkts).
- 110 Turpretim, pretēji tam, ko norāda *Vispārējā tiesa*, nav nepieciešams, lai šāda samazināšana vai pat šāds risks atbilstu vai būtu līdzvērtīgs minētajai priekšrocībai, ne lai atlīdzība par šādu priekšrocību būtu šāds samazinājums vai tāds risks, ne lai tai būtu tāds pats veids kā no tās izrietošajai valsts līdzekļu iesaistīšanai.
- 111 No minētā izriet, ka *Vispārējā tiesa* ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā gan Komisijas veiktās valsts iejaukšanās pasākuma identifikācijas pārbaudē, gan Komisijas konstatētās saiknes starp identificēto priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu izvērtēšanā.
- 112 Visbeidzot šo secinājumu nevar likt apšaubīt Francijas Republikas arguments, saskaņā ar kuru *Vispārējā tiesa* pārsūdzētā sprieduma 301.–310. punktā ir veikusi visaptverošu saiknes starp priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu analīzi. Proti, tostarp no šī sprieduma 96. punktā ietvertā kopsavilkuma izriet, ka *Vispārējā tiesa* ir veikusi šo pārbaudi vienīgi atbilstoši šī sprieduma 105. un 110. punktā identificētajiem kļūdainajiem kritērijiem.
- 113 Tā kā *Vispārējās tiesas* pieļautās kļūdas tiesību piemērošanā padara par nederīgu argumentāciju, kuras rezultātā pārsūdzētā sprieduma 310. punktā ir secināts, ka Komisija ir nepareizi piemērojusi valsts atbalsta jēdzienu, ir jāapmierina sabiedrību *Bouygues* otrā pamata pirmā daļa un Komisijas otrā pamata pirmā daļa.
- 114 Šajos apstākļos, nepastāvot nepieciešamībai pārbaudīt citus apelācijas sūdzību pamatus, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par prasību *Vispārējā tiesā*

- 115 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai *Vispārējās tiesas* nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

116 Šajā lietā Tiesai ir vajadzīgā informācija, lai taisītu galīgo spriedumu, pirmkārt, par prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā Komisija lietā T-450/04 atteicās paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu, un, otrkārt, par Francijas Republikas un *FT* prasību lietās T-425/04 un T-444/04 pamatojumam izvirzītā otrā pamata otro daļu un trešo pamatu, ciktāl minētā pamata daļa un minētais pamats ir vērsti pret apstrīdētajā lēmumā izdarīto konstatējumu attiecībā uz Francijas valsts *FT* piešķirtās priekšrocības esamību.

Par prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu lietā T-450/04

117 No šī sprieduma 70.–79. punkta izriet, ka apstrīdētajā lēmumā nav izteikta nostāja par sabiedrību *Bouygues* sūdzību, ciktāl šīs sabiedrības ir norādījušas, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija paši par sevi ir uzskatāmi par valsts atbalstu.

118 Līdz ar to prasības pamati, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma 1. panta atcelšanu daļā, kurā Komisija esot atteikusies paziņojumus kopš 2002. gada jūlija kvalificēt par valsts atbalstu, nav iedarbīgi.

Par Francijas Republikas un FT izvirzīto otrā pamata otro daļu un trešo pamatu, ciktāl minētā pamata daļa un minētais pamats ir vērsti pret Francijas valsts FT piešķirtās priekšrocības esamības konstatējumu apstrīdētajā lēmumā

Lietas dalībnieku argumenti

119 Ar savu prasību otrā pamata otro daļu Francijas Republika un *FT* norāda, ka Komisija esot kļūdaini secinājusi valsts atbalsta esamību no diviem nodalītiem notikumiem, proti, paziņojumiem kopš 2002. gada jūlija, no vienas puses, un Francijas valsts ieviešanas pasākumiem 2002. gada decembrī, no otras puses. Šie pasākumi esot iestājušies dažādos laikos un nevarot tikt uzskatīti par vienu pasākumu. Komisija pati esot atzinusi, ka, skatīti atsevišķi, neviens no šiem notikumiem nebūtu pietiekams, lai pamatotu šo secinājumu.

120 Ar savu prasību trešo pamatu Francijas Republika un *FT* tostarp apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kuras pieļāvusi Komisija, uzskatot, ka tirgi paziņojumus kopš 2002. gada jūlija varēja uzskatīt par Francijas valsts saistībām un ka tie ietekmēja tirgus situāciju 2002. gada decembrī. *FT* turklāt norāda, ka Komisijas argumentācijā, saskaņā ar kuru akcionāra avansa piedāvājums tai piešķīra priekšrocību, ar kuru netiek ievērots saprātīga privātā investora kritērijs, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

121 Tādējādi Francijas Republika un *FT* norāda, ka 2002. gada 12. jūlija paziņojuma laikā attiecībā uz *FT* veicamo pasākumu raksturs netika noteikts un neviens lēmums par investīcijām, kas varētu tikt kvalificēts par Francijas valsts stingru apņemšanos, netika pieņemts. Šis vispārīgais un juridiski nesaistošais paziņojums, kas pakļauts zināmiem nosacījumiem, nevar tikt kvalificēts par skaidru, precīzu un neatsaucamu Francijas valsts apņemšanos.

122 Turklāt Francijas Republika un *FT* apstrīd, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija būtu ietekmējuši tirgus dalībnieku uztveri 2002. gada decembrī un izraisījuši ārkārtēju un būtisku *FT* akciju un obligāciju vērtības pieaugumu. It īpaši secinājumi 2004. gada 28. aprīļa ziņojumā esot bijuši izdarīti, pamatojoties uz neatbilstošu analīzes metodi, un esot bijuši nepietiekami, lai no tiem konstatētu gan *FT* akciju vērtības ievērojami ārkārtēju pieaugumu 2002. gada jūlijā, gan cēloņsakarību starp 2002. gada 12. jūlija paziņojumu un šādu pieaugumu.

123 Šajā ziņā Francijas Republika un *FT* precizēja, ka šis ziņojums atsaucas tikai uz apgalvotajām 2002. gada 12. jūlija paziņojuma sekām attiecībā uz tirgiem 2002. gada jūlijā. Turklāt tas neesot varējis analizēt pieņemtās iespējamās 2012. gada 12. jūlija paziņojuma sekas attiecībā uz tirgus situāciju

2002. gada decembrī, ņemot vērā neiespējamību tās nodalīt no citiem notikumiem, kuri norisinājās laikposmā no 2002. gada jūlija līdz decembrim, tādiem kā, piemēram, labi *FT* darbības rezultāti un darbības perspektīvas 2002. gada otrajā pusgadā, sabiedrības *Mobilcom* situācijas atrisināšana, jauna izpilddirektora iecelšana un jauna līdzsvara atjaunošanas plāna prezentācija.

- 124 Visbeidzot *FT* norāda, ka Komisija atzina, ka akcionāra avansa piedāvājums nepiešķīra *FT* priekšrocību, jo *FT* to nav akceptējusi, un norāda, ka ir izslēgts, ka tirgus būtu varējis uztvert šādu piedāvājumu kā Francijas valsts apņemšanos, kas pārsniedz tās daļu nākotnē paredzētajā kapitāla palielināšanā, jo šis projekts tika stingri ierobežots ar summu EUR 9 miljardu apmērā un 18 mēnešus ilgu laikposmu. Tirgu pozitīvo reakciju galvenokārt esot izraisījusi jauna *FT* izpilddirektora iecelšana un tās darbības rezultātu uzlabošanas plāns.

Tiesas vērtējums

- 125 Ar savu argumentāciju Francijas Republika un *FT* būtībā norāda, ka Komisija esot kļūdījusies, uzskatot, ka dažādi Francijas valsts iejaukšanās pasākumi laikposmā no 2002. gada 12. jūlija līdz 2002. gada 20. decembrim ir uzskatāmi par vienu iejaukšanās pasākumu, ka 2002. gada 12. jūlija paziņojums ietver Francijas valsts saistību uzņemšanos, ka paziņojumi kopš 2002. gada jūlija ir ietekmējuši tirgus dalībnieku uztveri 2002. gada decembrī un ka akcionāra avansa piedāvājums piešķīra priekšrocību *FT*.
- 126 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka tostarp no apstrīdētā lēmuma preambulas 188. un 189. apsvēruma izriet, ka Komisija savu konstatējumu par valsts atbalsta esamību nav balstījusi uz saistībām, ko Francijas valsts esot uzņēmusies ar 2002. gada 12. jūlija paziņojumu.
- 127 Turklāt tostarp no apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvēruma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka “akcionāra avans[a] [piedāvājums] (kas ir pirmais solis valsts līdzdalībai Uzņēmuma rekapitalizācijā) piešķir priekšrocību [...] *FT*, jo tas Uzņēmumam ļauj palielināt savus finansējuma līdzekļus un dot tirgum drošību attiecībā uz Uzņēmuma spēju ievērot maksājumu termiņus”. Tā piebilda, ka pat, ja *FT* nav akceptējusi šo piedāvājumu, “tirgum dotais iespaids par šī avansa pastāvēšanu var piešķirt *FT* priekšrocību, jo tirgus uzskatīja, ka [*FT*] finansiālā situācija bija stabilāka”.
- 128 Apstrīdētā lēmuma preambulas 196. apsvērumā Komisija savā analizē attiecībā uz valsts līdzekļu iesaistīšanu piebilda, ka “potenciālas papildu saistības [izmaksas] valsts resursiem [līdzekļiem] tika radītas ar paziņojumu par akcionāra avansa piešķiršanu vienlaikus ar šīs piešķiršanas sagatavošanas nosacījumu īstenošanu [...], radot tirgū iespaidu, ka šis avanss jau tiešām bija piešķirts, [...] un visbeidzot ar *ERAP* parafētā un parakstītā avansa līguma nosūtīšanu *FT*”.
- 129 No minētā izriet, ka Komisija uzskatīja, ka 2002. gada 4. decembra paziņojums un akcionāra avansa piedāvājums, skatīti kopā, piešķīra priekšrocību, kas nozīmēja valsts līdzekļu iesaistīšanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 130 Šajā kontekstā, ciktāl Francijas Republika un *FT* uzskata, ka, 2002. gada 4. decembra paziņojumu un akcionāra avansa piedāvājumu vērtējot kopā, Komisija ir pieļāvusi kļūdu, ir jākonstatē, kā tas norādīts šī sprieduma 103. un 104. punktā, ka valsts iejaukšanās pasākumiem var būt dažādi veidi un tie ir jāizvērtē atbilstoši to sekām. Līdz ar to nevar sākotnēji izslēgt, ka vairāki secīgi valsts iejaukšanās pasākumi ir jāuzskata par vienu iejaukšanās pasākumu, tostarp tad, ja starp šādiem iejaukšanās pasākumiem, ievērojot to hronoloģiju, mērķi un uzņēmuma stāvokli, ir tik cieša saikne, ka nav iespējams tos nodalīt.
- 131 Ir acīmredzams, ka 2002. gada 4. decembra paziņojums nevar tikt nodalīts no akcionāra avansa, kas piedāvāts kredītlīnijas EUR 9 miljardu apmērā veidā, kurš tieši minēts šajā paziņojumā. Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka 2002. gada 4. decembra paziņojums ir izdarīts tajā pašā dienā, kad akcionāra avanss paziņots Komisijai.

- 132 Turklāt Komisija pamatoti uzskatīja, ka 2002. gada 4. decembrī izsludinātais un paziņotais akcionāra avanss piešķīra *FT* priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 133 Vispirms no apstrīdētā lēmuma preambulas 212. apsvēruma, kā tas atgādināts šī sprieduma 4., 6., 10. un 15. punktā, izriet, ka laikposmā no 2002. gada marta līdz jūlijam *Moody's* un *S & P* samazināja *FT* parādsaistību reitingu līdz pēdējai kreditleitinga investīcijām droša līmeņa pakāpei ar negatīvu perspektīvu, norādot, ka šis līmenis tika saglabāts tikai Francijas valsts sniegto norāžu attiecībā uz *FT* dēļ.
- 134 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 112. un 116. zemsvītras piezīmēs norādītās informācijas izriet, ka vēlākais 2002. gada 9. decembrī tirgus varēja uzskatīt, ka šī sprieduma 132. punktā minētais Francijas valsts iejaukšanās pasākums nodrošināja *FT* likviditāti attiecībā uz tās parādiem turpmākajos 12 mēnešos.
- 135 Visbeidzot no šī sprieduma 14. un 17. punkta izriet, ka 2002. gada 11. un 12. decembrī *FT* veica divas secīgas obligāciju emisijas par kopējo summu EUR 2,9 miljardu apmērā, 2003. gada 15. janvārī paņēma aizdevumu, emitējot obligācijas kopumā EUR 5,5 miljardu apmērā, un 2003. gada 10. februārī atjaunoja daļu no sindicētā kredīta, kura atmaksas termiņš tuvojās beigām, EUR 15 miljardu apmērā.
- 136 No iepriekš minētā izriet, kā to pamatoti norādījusi Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērumā, ka akcionāra avanss ir uzskatāms par priekšrocību LESD 107. panta 1. punktā, jo tas ļāva *FT* "palielināt savus finansējuma līdzekļus un dot tirgum drošību attiecībā uz [tā] spēju ievērot maksājumu termiņus".
- 137 Attiecībā uz nosacījumu par valsts līdzekļu iesaistīšanu, kas arī paredzēta LESD 107. panta 1. punktā, ir jākonstatē, ka akcionāra avanss attiecas uz kredītlīnijas EUR 9 miljardiem apmērā atvēršanu. Lai gan ir taisnība, ka *FT* nav parakstījusi tai nosūtīto avansa līgumu, minētais saņēmējs, kā to apstrīdētā lēmuma preambulas 196. apsvērumā pamatoti konstatē Komisija, varēja to parakstīt jebkurā brīdī, tādējādi sev piešķirot tiesības nekavējoties saņemt EUR 9 miljardu lielas summas pārskaitījumu.
- 138 Turklāt Komisija apstrīdētā lēmuma 116. zemsvītras piezīmē norādīja, ka 2002. gada 5. decembra prezentācijā investoriem *FT* Francijas valsts "kredītlīniju" raksturoja kā tūlītēji pieejamu, ka tajā pašā dienā *S & P* paziņoja, ka Francijas valsts nekavējoties piešķirs akcionāra aizdevumu, ka *Commission des Finances de l'Assemblée nationale française* [Francijas Nacionālās asamblejas Finanšu komisijai] paziņots, ka akcionāra avanss "jau ir [nodots] *FT* rīcībā", un ka *Moody's* 2002. gada 9. decembrī paziņoja, ka ir apstiprināts, ka "ir ieviesta kredītlīnija par EUR 9 miljardiem".
- 139 Ņemot vērā, pirmkārt, potenciālās papildu izmaksas no valsts līdzekļiem EUR 9 miljardu apmērā un, otrkārt, šī sprieduma 107. punktā minēto judikatūru, ir jāsecina, ka Komisija pamatoti konstatējusi, ka šī sprieduma 132. punktā minētā priekšrocība tika piešķirta no valsts līdzekļiem LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

Par pārējiem Francijas Republikas un FT izvirzītās otrā pamata otrās daļas un trešā pamata aspektiem, kā arī pārējiem Francijas Republikas un FT izvirzītajiem pamatiem

- 140 Ir jākonstatē, ka strīds nav izskatāmā stāvoklī attiecībā uz Francijas Republikas un *FT* izvirzīto otro un trešo pamatu, ciktāl šie pamati ir vērsti pret Komisijas veikto saprātīga privātā investora kritērija piemērošanu.
- 141 Tā tas ir arī attiecībā uz Francijas Republikas un *FT* izvirzīto pirmo pamatu saistībā ar būtisku formas prasību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, Francijas Republikas ceturto pamatu, kas ir balstīts uz pamatojuma neesamību, un tāpat arī sabiedrību *Bouygues* un prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu.

¹⁴² Līdz ar to lietas T-425/04, T-444/04 un T-450/04 ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā taisītu spriedumu par minēto pamata daļu un pamatiem un par izvirzītajiem argumentiem, kā arī par Vispārējā tiesā iesniegto prasību, attiecībā uz kuru Tiesa nav lēmusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

¹⁴³ Tā kā lietas tiek nodotas atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 21. maija spriedumu apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04 Francija u.c./Komisija;**
- 2) **nodot lietas T-425/04, T-444/04 un T-450/04 atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā taisītu spriedumu attiecībā uz tajā izvirzītajiem pamatiem un celtajām prasībām, par kuriem Tiesa nav pieņēmusi lēmumu;**
- 3) **atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.**

[Paraksti]